

Band

Pingel - 0:07

tijdvak 1953-1958,

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 510, hoofdstuk 7, Clifford Brown, deel 1
De jaartallen van het tijdvak gaan in dit geval helaas niet helemaal op: trompettist Clifford Brown werd 30 oktober 1930 geboren in Wilmington, Delaware, (hij zou dus vorige week dinsdag 60 zijn geworden), hij overleed als gevolg van een auto-ongeluk op de Pennsylvania Turnpike, 26 juni 1956, 25 jaar oud. Bix Beiderbecke overleed in 1931, was 28, en werd een legende, Clifford Brown, genoemd Brownie, niet. Of in elk geval nog niet, dat ~~was~~ zijn complete rij opnamen voor EmArcy in 1989 op 10 CDs werd uitgebracht, is in elk geval een monument dat voor Bix nog niet is opgericht. ^{Brown} kreeg op zijn 13e van zijn vader zijn eerste trompet, mocht echt studeren, maar niet alleen trompet en theorie, ook de rudimenten in bespeling leren van piano, vibrafoon en contrabas. Als je dan ook nog echt muzikaal bent -. In 1949 viel hij op voorspraak van de vier jaar oudere Miles in voor ^{Little} Benny Harris bij de band van Dizzy Gillespie, leerde musici kennen als Jay Jay Johnson en Kenny Dorham. Maar in 1950 had hij een auto-ongeluk, waardoor hij een jaar uitgeschakeld was, dacht nooit meer te kunnen spelen. ^{Door een} groot doorzettingsvermogen ^{waarmee hij} troch in '51 terug. ~~was~~ In 1952 kwam hij voor het eerst op de plaat, te horen in NOS Jazzgeschiedenis 385, maar al in 366 van 3 jaar geleden hoorden we Clifford Brown bij Tadd Dameron, 1953. Met J.J. Johnson in 383, laatstelijk in 451 bij Sonny Rollins in 1956, uitgezonden 27 augustus 1989. Clifford Brown's muziek liet zijn sporen na bij Lee Morgan en Freddie Hubbard. Dat is niet de reden om een nogal uitgebreid hoofdstuk aan hem te wijden. Hij was ook geen werkelijke vernieuwer. Maar Clifford Brown was, ondanks zijn jeugd, een gerijpt stilist met een zeer persoonlijk warm, vrij dik koper-geluid, iemand met grote inventieviteit logischerwijs gepaard aan een grote speeldrift, en in elk geval ritmisch van een toen ongekennde differentiatie en verfijning. Kortom hij had alles bijeen een arsenaal aan expressiemiddelen dat absoluut bijzonder was. Daarbij was hij een van de eerste jazzmusici, zo niet de eerste, die improviserend frases in kreeftengang probeerde te spelen, dus: een frase, (melodisch lijntje), ^{en} dan die achteruit herhalen. Daar ^{voor} moet je, o.a., het accoordenschema erg goed in je hoofd hebben.

Deel 1 nu, begint met de eerste platensession onder eigen naam van Clifford Brown: 28 augustus 1953 in NYC voor Blue Note. Gigi Gryce speelde altsaxofoon en fluit, hij maakte ook de arrangementen. Charlie Rouse, toen 29 jaar oud en sinds 1959 vooral via Thelonious Monk bekend, op tenorsaxofoon. John Lewis-piano, Percy Heath-bas, op drums Art Blakey die duidelijk moeite heeft met het tempo dat Clifford Brown koos voor Ray Noble's "Cherokee".

plaat 1

Clifford Brown Sextet: Cherokee (Ray Noble)
1/4 - 3:23 - Blue Note 5C 038-98577

"Cherokee". Van Clifford Brown zelf nu: "Minor mood".

zelfde

Clifford Brown Sextet: Minor mood (Clifford Brown)
1/3 - 4:33 - idem

"Minor mood" van Clifford Brown. Gigi Gryce speelt fluit in deze ballad van Robin en Rainger: "Easy living".

zelfde

Clifford Brown Sextet: Easy living (Robin, Rainger)
1/2 - 3:41 - idem

"Easy living". Het voorlaatste stuk dat ik koos is een arrangement en compositie van Gigi Gryce: "Hymn of the Orient".

zelfde

Clifford Brown Sextet: Hymn of the Orient (Gigi Gryce)
1/1 - 4:04 - idem

"Hymn of the Orient". En dit is een stuk van Quincy Jones: "Brownie eyes".

plaat 2

Clifford Brown Sextet: Brownie eyes (Quincy Jones)
2/1 - 3:52 - Blue Note BN-LA 276 G

"Brownie eyes" van Quincy Jones, en nogmaals: Clifford Brown werd door vrienden en musici Brownie genoemd. Het Clifford Brown Sextet op 28 augustus 1953 voor Blue Note in NYC: Clifford Brown-trompet, Gigi Gryce-altsaxofoon en in "Easy living" en "Brownie eyes"-fluit, Charlie Rouse-tenorsaxofoon, John Lewis-piano, Percy Heath-bas, Art Blakey-drums. Kortydaarop vertrok Clifford Brown met de band van Lionel Hampton naar Europa, in de trompetsectie ook Quincy Jones en Art Farmer. In Zweden, waar de tour begon, en vooral in Parijs, maakten platenmaatschappijen gebruik van de aanwezigheid van zoveel Amerikanen tegelijk, om allerlei studio-ensembles te formeren. Als afsluiting nu Metronome-opnamen gemaakt in Stockholm, 15 september 1953. Brownie en Art Farmer-trompet, Quincy Jones schreef stukken en arrangementen, verder de

0000000000

Zweden Åke Persson-trombone, Arne Domnerus-alt en Lars Gullin-ba-
ritonsaxofoon. Bengt Hallberg-piano, Gunnar Johnson-bas, Jack
Norén-drums. Het lijkt mij voor iedereen zeer duidelijk wie
Brown en wie Farmer is in deze 2e take van het Quincy Jones-stuk
"Cuse these blues".

plaat 3 Clifford Brown/Art Farmer and the Swedish All Stars:
1/4 - 2:14 - Metronome JMLP 2-102 "Cuse these blues (Q.Jones)

Fragment van "Cuse these blues". Tenslotte de solo van Clifford Brown uit
Romberg's "Lover come back to me".

zelfde IDEM: Lover come back to me (Sigmund Romberg)
2/2 - 1:15 faden na trp.solo - idem

"Lover come back to me" - ~~Clifford Brown~~ - trompettist Clifford Brown in
Stockholm, 15 september 1953. Volgende keer een eerste afleve-
ring met opnamen uit Parijs. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 510,
MdR.

0 0 0 0 0

NA 159 028

29:30

mont. op. 50